

efter hvad jeg har bemærket, at de i alt væsentligt ere saaledes, som de bør være. Man kunde jo tænke sig Loven gaadende meget mere i Detailler, men det har Lovforslaget bortset fra — jeg tror med Ret — og henvist til supplerende Instruks fra Udenrigsministeriet. Lovforslaget kunde ellers let blive en Modifikation af hele den danske Ret, og det vilde ikke være til at overkomme; skulde man overkomme det, vilde det selvfølgelig være at gøre i en anden Sammenhæng paa andet Maade. Ved denne Lejlighed vil det ikke være overkommeligt. Man kan altsaa, tror jeg, berolige sig, i det væsentlige i alt Fald, ved det, som her foreligger, og jeg mener ogsaa, at Bestemmelserne ere saadanne i det hele og store, at de holde den rette Middelvej mellem paa den ene Side det Hensyn, der skyldes den fremmede Stat, hvor de paagældende leve, og de fremmede Staters Undersaatter, med hvilke de træde i Berøring, og paa den anden Side Hensynet til, hvad den danske Stat kan magte at oprette og opretholde paa de paagældende Steder. Jeg tror derfor, at man i alt væsentligt kan slutte sig til Forslaget og derved fyldestgøre, som jeg tror, en international Nødvendighed.

Okt. Sagen: Man maa undre sig over, at en Lov som det foreliggende Lovforslag hidtil har kunnet undværes. De danske Konsulers Jurisdiktionsmyndighed har jo bestaaet i disse saakaldte halviviliserede Lande i en meget lang Aarrække, og jeg tror ikke, at den sidste ærede Taler var ganske korrekt, naar han fremstillede det, som om Konsulerne udbøvede deres Jurisdiktion i Hensyn til Frd. af 4de August 1824, noget, som ogsaa Lovudkastets Bemærkninger synes at gaa ud fra. Naar man gennemlæser denne Frd. af 4de August 1824, navnlig dens § 4, vil man jo, som den sidste ærede Taler fremhævede, se, at det, denne Paragraph udelukkende drejer sig om, er Stridigheder mellem danske Undersaatter, navnlig danske Søfolk, indbyrdes; det er saadan en Slags Hústugt, som Konsulerne udøve mellem Stippere, Søfolk o. s. v. Det vil ogsaa bemærkes, at denne Frd. af 4de August 1824 er overstrøvet: „hvoreledes de danske Skippere og søfartende sig have at forholde i fremmede Havne, hvor danske Konsulet eller Vicekonsuler ere ansatte“ altsaa ikke alene i halviviliserede Lande, men i alle Lande, hvor der er danske Konsuler. Det Spørgsmaal, som derimod har mere almindelig Betydning, og som gør Sagen betydelig vanskeligere, er dette, hvoreledes de i disse halviviliserede Lande bosatte Danstes Retshforhold skulle bedømmes

og behandles, Lande, hvor de have Eksterritorialitetsret, eller, hvor de have, som Bemærkningerne sige, Ekseption fra Landets gældende Lov. Det mangle vi jo ganske vist i høj Grad Bestemmelser om i den hidtil gældende Lov, men jeg tror alligevel, at i Praksis har det vistnok i mange Aar været Sif og Brug, at Konsulerne ogsaa paa de samme saadanne Spørgsmaal. Jeg mener altsaa, at naar der anlægges Sag imod en Dansk, der er bosiddende i et af disse Lande, hvor der er tillagt de Danske Eksterritorialitetsret, naar f. Eks. en anden Person — han høre enten til Landets indfødte eller til en anden europæisk-amerikansk Nation — faar en Fordring paa en saadan dansk Mand, have vistnok vore Konsuler i temmelig vidt Omfang med Udenrigsministeriets Billigelse anset sig for berettigede til at udøve Jurisdiktion. Jeg ser et Vidnesbyrd herom i den Instruktion, som den højtærede Udenrigsminister lod udgaa under 15de December 1893, hvor det i § 17 udtrykkelig hedder, at i Levanten og de andre Lande, hvor danske Undersaatter have Eksterritorialitetsret udøve Konsulerne og Vicekonsulerne saavel civil som kriminel Jurisdiktion over dem og have derved at rette sig efter de mellem Danmark og det paagældende Land bestaaende Traktater samt efter de specielle Instruks, de maatte faa fra Udenrigsministeriet. I denne Instruks er altsaa Udenrigsministeriet gaaet ud fra, at i de Lande, hvor danske bosiddende ikke dømmes efter Landets Lov, har den danske Konsul Jurisdiktion, forudsat, at visse Børnetingsbetingelser i øvrigt ere til Stede, navnlig den, at den danske bosiddende bliver sagsøgt, at der rejses et Krav imod ham. Vi finde ikke Spor, tror jeg, i Lovgivningen af en saadan Jurisdiktionsmyndighed, men den har udviklet sig ganske naturligt af sig selv som en ganske simpel Konsekvens af, at Danske i disse Lande ere undtagne fra at dømmes efter Lov og Ret i det Land, hvori de leve. — Imidlertid maa man undre sig over, hvoreledes vore Konsuler egentlig ere komne afsted dermed, og der er navnlig en Ting, som er mærkelig. Det er det, at naar en dansk Konsul saaledes har affagt en Dom — det kaldes en Kendelse, men er i Virkeligheden en Dom, en Dom, der vel ogsaa har kunnet etseveres hidtil, skøndt man er noget i Tvivl om, hvorvidt en Konsul har kunnet etsevere sin egen Kendelse — i en Sag, hvor en Dansk er sagsøgt, saa opstaar det Spørgsmaal: kan den Dom da ikke appelleres? Den er affagt af en Mand, som ikke har videre Kendskab til dansk Lov og Ret, sagsøgte bliver dømt maaste i et meget vigtigt Anliggende, og naar